

Sygn. akt I C 285/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: aplikant aplikacji ogólnej Michał Szulczewski

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa "D." (...) Spółki Jawnej z siedzibą w Ł.

przeciwko J. B.

o zapłatę

1. uchyla w całości nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w dniu 2 stycznia 2017 roku w sprawie sygn. akt I Nc 1425/16;
2. zasądza od J. B. na rzecz "D." (...) Spółki Jawnej z siedzibą w Ł. kwotę 12.808,95 zł (dwanaście tysięcy osiemset osiem złotych 95/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że jej odpowiedzialność pozostaje solidarna z odpowiedzialnością R. B. wynikającą z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, wydanego w dniu 28 lutego 2013 roku w sprawie sygn. akt IV GC 1421/12 oraz prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, wydanego w dniu 28 listopada 2013 roku w sprawie sygn. akt X Ga 370/13;
3. nie obciąża J. B. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt I C 285/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 grudnia 2016 roku (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. wystąpiła przeciwko J. B. o zapłatę kwoty 12.808,95 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty na podstawie wystawionego przez pozwaną weksla własnego in blanco, wypełnionego następnie przez powódkę, a także przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew k.2)

Nakazem zapłaty z dnia 2 stycznia 2017 roku wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie sygn. akt I Nc 1425/16 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym k.17)

W dniu 23 stycznia 2017 roku J. B. wniosła zarzuty od nakazu zapłaty wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i unieważnienie wypełnionego weksla.

Uzasadniając swoje stanowisko procesowe J. B. podniosła zarzut całkowitego spełnienia świadczenia wynikającego z umowy zawartej w dniu 14 października 2014 roku.

(zarzuty od nakazu zapłaty k.20 – 21)

Postanowieniem z dnia 29 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zwolnił J. B. od kosztów sądowych w postaci opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 33)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 28 lutego 2013 roku w sprawie o sygn. akt IV GC 1421/12, zasądzone od R. B. na rzecz Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w D. kwotę 27.099,92 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, a także kosztami procesu. Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 listopada 2013 roku w sprawie o sygn. akt X Ga 370/13 oddalono apelację R. B. od wyroku z dnia 28 lutego 2013 roku i zasądzone od niego koszty procesu. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16 kwietnia 2014 roku (sygn. akt IV GCo 118/14) wskazanym powyżej tytułom egzekucyjnym nadano klauzulę wykonalności na rzecz (...) Spółce Jawnej z siedzibą w Ł., jako następcy prawnemu Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w D..

(tytuł wykonawczy k.8 – 9)

Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. pismem z dnia 13 maja 2014 roku złożyła wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie o wszczęcie egzekucji przeciwko R. B..

(wniosek o wszczęcie egzekucji k.62)

W dniu 14 października 2014 roku (...) Spółka jawna z siedzibą w Ł. zawarła z R. B. i J. B. umowę, na podstawie której J. B. przystąpiła do długu R. B. opisanego w § 1 umowy w pełnej wysokości, stając się jednocześnie dłużnikiem solidarnym wobec (...) Spółki jawnej z siedzibą w Ł..

Strony umowy zgodnie przyznały, że dług R. B. względem wierzyciela obejmuje kwoty : 27.099,92 złotych – tytułem należności głównej, 11.350,46 złotych – tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie na dzień zawarcia umowy, 5.082 złotych – tytułem kosztów procesu oraz 600 złotych – tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym, a także dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie należności głównej naliczane od dnia następującego od dnia zawarcia umowy do dnia zapłaty.

W ramach zawartej umowy J. B. oraz R. B. zobowiązali się solidarnie do spłaty istniejącego zadłużenia, uszczegółowionego w § 1 umowy, poprzez zapłatę kwoty 3.000 złotych w dniu zawarcia umowy na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie prowadzącego egzekucję w sprawie Km 1383/14, a następnie w tożsamym sposób comiesięcznych wpłat w wysokości co najmniej 2.000 złotych do dnia 25 – go każdego miesiąca. W razie należytej realizacji warunków umowy przez dłużników, (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. zobowiązała się do cofnięcia wniosku o prowadzenie egzekucji z ruchomości oraz niepodejmowania żadnych nowych czynności egzekucyjnych.

W celu zabezpieczenia wykonania zawartej umowy J. B. złożyła weksel własny in blanco, który wierzyciel mógł wypełnić w każdym czasie w przypadku niewykonania przez dłużników któregokolwiek z postanowień umowy, na sumę odpowiadającą wysokości długu opisanego w § 1 umowy na dzień wypełnienia weksla.

Zawarta umowa nie stanowiła dla R. B. odnowienia, o którym mowa w art. 506 Kodeksu cywilnego.

(ugoda k.11)

W okresie od dnia 14 października 2014 roku do dnia 3 sierpnia 2016 roku R. B. i J. B. dokonywali wpłat na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie prowadzącego egzekucję w sprawie Km 1383/14 w łącznej wysokości 42.000 złotych. Z powyższej kwoty na rzecz wierzyciela przekazano kwotę 36.248,49 złotych, w tym 14.694,76 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie. Łączna wysokość opłaty egzekucyjnej wyniosła kwotę 5.136,89 złotych, kosztów egzekucji 61,37 złotych, zaś podatku od towarów i usług 553,25 złotych.

(zaświadczenie o dokonanych wpłatach z 12 kwietnia 2017 roku k.59 – 59v, karta rozliczeniowa k.65 – 66v, potwierdzenia wpłat k.41 – 52)

W związku z zaprzestaniem realizacji warunków ugody przez dłużników solidarnych, (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. w dniu 14 października 2016 roku wypełniła wystawiony przez J. B. weksel własny in blanco na kwotę 12.808,95 złotych. Jednocześnie pismem z dnia 14 listopada 2016 roku zawiadomiono kobietę o wypełnieniu weksla oraz wyznaczeniu terminu przedstawienia weksla do zapłaty na dzień 14 grudnia 2016 roku w siedzibie wierzyciela. Weksel nie został wykupiony.

(zawiadomienie o wypełnieniu weksla wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 12 – 12v)

Zaległość R. B. oraz J. B. jak współdłużników solidarnych wobec (...) Spółki Jawnej z siedzibą w Ł., według stanu na dzień 14 listopada 2016 roku wynosiła łącznie 12.808,95 złotych, w tym 12.630,74 złotych tytułem należności głównej oraz 178,21 złotych tytułem odsetek.

(informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej z 14 listopada 2016 roku k.10)

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 24 sierpnia 2017 roku (sygn. akt: I Co 69/17) oddalono skargę dłużnika R. B. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie – E. O., w postaci informacji o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej z dnia 14 listopada 2016 roku.

(postanowienie z 24 sierpnia 2017 roku okazane w trakcie rozprawy z dnia 28 września 2017 roku – protokół rozprawy k.98)

J. B. osiąga dochód w wysokości 547 złotych miesięcznie z tytułu zasiłku rehabilitacyjnego. Prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z córką E. B., która uzyskuje świadczenia alimentacyjne w kwocie 900 złotych. Stałe miesięczne wydatki J. B. obejmują leki – 300 złotych, gaz – 148 złotych oraz prąd – 161 złotych.

(oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym k.79 – 82)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności przedłożone przez obie strony dokumenty, a także akta sprawy postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie w sprawie Km 1383/14.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Odpowiedzialność pozwanej J. B. wynika z wystawionego przez nią weksla własnego o charakterze gwarancyjnym, zabezpieczającego wykonanie innej czynności prawnej. Wystawienie weksla gwarancyjnego ma na celu zabezpieczenie zobowiązania wynikającego ze stosunku cywilnoprawnego (podstawowego) i polega na tym, że dłużnicy stosunku podstawowego podpisują blankiet wekslowy w miejscach przeznaczonych na podpis zobowiązanych, wręczają go wierzycielowi z jednoczesnym upoważnieniem do jego wypełnienia stosownie do warunków wskazanych w porozumieniu wekslowym. Łączność między zobowiązaniem z weksla gwarancyjnego a zobowiązaniem ze stosunku

podstawowego oznacza, że zaspokojenie jednego powoduje wygaśnięcie drugiego, jak również to, że bezpodstawność roszczenia cywilnoprawnego pociąga za sobą bezpodstawność roszczenia opartego na wekslu.

Zaznaczyć należy, że po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 r., sygn. akt I CKN 48/97, OSNC 1997/9/124). Wobec odnoszenia się przez obydwie strony procesu do stanowiącej *causae* wystawienia weksla umowy ugody z dnia 14 października 2015 roku, rozpoznając niniejszą sprawę Sąd rozstrzygał spór nie tylko na płaszczyźnie prawa wekslowego, ale również na płaszczyźnie stosunku cywilnoprawnego, leżącego u podstaw wystawienia weksla.

Rozstrzygając spór w postępowaniu zwykłym toczącym się na skutek wniesienia zarzutów do nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym Sąd zobligowany jest odnieść się wyłącznie do zarzutów podniesionych przez pozwanego. Zgodnie bowiem z treścią art. 493 § 1 k.p.c., wszelkie zarzuty pod rygorem ich utraty powinny być przedstawione w piśmie procesowym zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty. Należy przy tym podkreślić, że w postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, dochodzi do przerwania ciężaru dowodu na stronę pozwaną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010 r. IV CSK 109/10). Podniesienie zarzutów odwołujących się do stosunku podstawowego zabezpieczonego wekslem *in blanco* przenosi spór na płaszczyznę prawa cywilnego, jednak nie zmienia to rozkładu ciężaru dowodu. Tym samym także w toku postępowania po złożeniu zarzutów od nakazu zapłaty powód nie jest zobligowany do wykazania zasadności dochodzonego roszczenia na płaszczyźnie umowy łączącej strony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 marca 2016 r. I ACa 510/15, Lex nr 2017721).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu całkowitego spełnienia świadczenia. Bezspornym pozostawał fakt przystąpienia pozwanej do długu R. B. objętego toczącym się postępowaniem egzekucyjnym w sprawie Km 1383/14.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że przystąpienie do długu nie jest instytucją uregulowaną ustawowo, stanowi typ umowy nienazwanej wykreowanej poprzez praktykę jako dodatkowy sposób zabezpieczenia. Dopuszczalność stosowania tej instytucji wywiedziona jest z ogólnej zasady swobody umów (art. 353¹ k.c.). Przystąpienie do długu stanowi wynikające z woli stron podmiotowe przekształcenie stosunku zobowiązaniowego po stronie dłużniczej, w którym przystąpienie do długu osoby trzeciej nie powoduje zwolnienia dotychczasowego dłużnika z odpowiedzialności za zaciągnięte przez niego zobowiązanie. W przeciwnym przypadku zachodziłoby przejęcie długu. Umowne przystąpienie do długu może mieć postać zarówno umowy między osobą trzecią a wierzycielem, jak i między osobą trzecią a dłużnikiem. Nie wymaga przy tym formy szczególnej ani też zgody - w pierwszym wypadku dłużnika, a w drugim wierzyciela. Skutkiem tzw. kumulatywnego przystąpienia do długu jest pojawienie się dodatkowego dłużnika ponoszącego solidarną odpowiedzialność wraz z dłużnikiem głównym wobec wierzyciela (por. wyrok SN z 26 czerwca 1998 roku, sygn. akt II CKN 825/97, OSNC 1999/1/18 wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2001 roku, I CKN 1287/00, Lex nr 462965, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2009 roku, IV CSK 558/08, Lex nr 512966, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 1 września 2010 roku I ACa 612/10, Lex nr 756681).

Z uwagi na bezsporny fakt zawarcia ugody z dnia 14 października 2014 roku oraz zasadę odpowiedzialności J. B., rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie warunkowane było jedynie ustaleniem czy wpłaty dokonywane przez dłużników faktycznie skutkowały wygaśnięciem zobowiązania.

Zrekonstruowane fakty prowadzą do wniosku, że na dzień 14 października 2014 roku J. B. zobowiązała się do uiszczenia na rzecz wierzyciela łącznej kwoty 44.132,38 złotych (27.099,92 złotych + 11.350,46 złotych + 5.082 złotych + 600 złotych), a także dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty należności głównej (27.099,92 złotych) od dnia następującego po dniu zawarcia ugody do dnia zapłaty. W okresie od dnia 14 października 2014 roku do dnia 3 sierpnia 2016 roku dłużnicy uiszcili w ramach postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1383/14 łączną kwotę

42.000 złotych, a więc już tylko w tym zakresie trudno mówić o całkowitym zaspokojeniu wierzytelności przysługującej powodowej spółce na mocy zawartej ugody.

Stosownie do treści art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. z kwoty uzyskanej z egzekucji w pierwszej kolejności zaspokajają się koszty egzekucyjne, a dopiero w dalszej kolejności należność wierzyciela, który prowadzi egzekucję. W myśl zaś art. 1026 § 2 k.p.c. wydzieloną wierzycielowi sumę zalicza się przede wszystkim na koszty postępowania, następnie na odsetki, a w końcu na sumę dłużną. Również norma art. 451 § 1 k.c. wskazuje, że to co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. W konsekwencji wszystkie uiszczane kwoty w pierwszej kolejności zostały przeznaczone na koszty egzekucyjne, w tym opłatę egzekucyjną (art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1277 ze zm., 15% od wyegzekwowanego świadczenia) – łącznie 5.136,89 złotych, wydatki obciążające dłużnika – 61,37 złotych oraz podatek od towarów i usług – 553,25 złotych. Pozostała część została przeznaczona na spłatę: kosztów egzekucyjnych poniesionych przez wierzyciela (zaliczki) – 1.402,55 złotych kosztów procesu – 5.082 złotych, kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji – 600 złotych, odsetek w łącznej wysokości 14.694,76 złotych oraz kapitału w kwocie 14.469,18 złotych. Jednocześnie w dalszym ciągu od niespłaconej kwoty należności głównej od dnia następującego po dniu zawarcia ugody, tj. 15 października 2014 roku, naliczane były również dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie. Tym samym nie doszło do całkowitej spłaty zadłużenia, którego wysokość na dzień 14 listopada 2016 roku potwierdza nie tylko informacja komornika sądowego o stanie zaległości (k.10), ale również znajdująca się w aktach postępowania egzekucyjnego karta rozliczeniowa (k.65 – 66), która zawiera szczegółowe wskazanie dokonanych wpłat oraz ich rozliczenia. Co istotne skarga na czynność komornika sądowego w tym zakresie została oddalona przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej w dniu 24 sierpnia 2017 roku, a analiza treści załączonej karty rozliczeniowej przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie doprowadziła do stwierdzenia nieprawidłowości.

W powyższym kontekście należy stwierdzić, że nieuzasadnione przekonanie J. B. o wygaśnięciu zobowiązania znajduje najprawdopodobniej swoją podstawę w braku świadomości o zasadach związanych z kolejnością zaliczania wpłat na poczet zadłużenia. Jednocześnie nawet ewentualna próba zaliczenia wszystkich wpłat na poczet długu opisanego w § 1 ugody nie skutkowałaby jego spłaceniem (42.000 złotych wpłat wobec 44.132,38 złotych dług). Nadto pozwana straciła zupełnie z pola widzenia zastrzeżenie zawarte w § 1 pkt 5 ugody, zgodnie z którym od dnia 15 października 2014 roku (tj. następnego po dniu zawarcia ugody) wierzyciel miał pełne prawo do naliczania dalszych odsetek ustawowych od kwoty należności głównej, która na dzień zawarcia ugody wynosiła 27.099,92 złotych. W konsekwencji nie ujawniły się żadne okoliczności, które wskazywałyby na inny rozmiar zaległości pozwanej niż wskazany przez stronę powodową.

Ponownie należy zaznaczyć, że ciężar udowodnienia niezgodnego z treścią porozumienia wypełnienia weksla (w realiach niniejszej sprawy zarzut wygaśnięcia zobowiązania wobec jego spłaty w całości) spoczywał na pozwanej. J. B. obowiązkowi temu jednak nie sprostała, a załączona do akt sprawy dokumentacja, w szczególności szczegółowa karta rozliczeniowa z postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1383/14 potwierdza wysokość roszczenia dochodzonego przez stronę powodową. Tym samym na rzecz powódki zasądzona została kwota 12.808,95 złotych.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 481 k.c. oraz treścią weksla gwarancyjnego, w którym termin płatności został wskazany na dzień 14 grudnia 2016 roku. Tym samym od dnia 15 grudnia 2016 roku pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

Sąd uznał również za uzasadnione uzupełnienie orzeczenia o dodatkowe zastrzeżenie potwierdzające solidarną odpowiedzialność pozwanej z odpowiedzialnością R. B. wynikającą z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, wydanego w dniu 28 lutego 2013 roku w sprawie sygn. akt IV GC 1421/12 oraz prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, wydanego w dniu 28 listopada 2013 roku w sprawie sygn. akt: X Ga 370/13. Solidarność zobowiązania w niniejszej sprawie wynika bezpośrednio z treści czynności prawnej, na podstawie której pozwana przystąpiła do długu, tj. ugody z dnia 14 października 2014 roku. Nie może jednak być pominięty fakt, że powódka na skutek wydanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia uzyskuje tytuł wykonawczy wobec J. B., który będzie uprawniał ją do prowadzenia egzekucji świadczenia tożsamego ze zobowiązaniem R. B., co

do którego postępowanie egzekucyjne wciąż toczy się w sprawie Km 1383/14. Zastrzeżenie to będzie pełniło funkcję informacyjną, która pozwoli uniknąć sytuacji dwukrotnego wyegzekwowania tożsamego świadczenia.

Na koniec wymaga odnotowania fakt, że konieczność uchylecia nakazu zapłaty w trybie art. 496 k.p.c. spowodowana była wyłącznie zastosowaniem przez Sąd instytucji art. 102 k.p.c. i nieobciążeniem J. B. kosztami procesu.

Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek powodujący konieczność odstąpienia od głównej zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Szczególne okoliczności o jakich mowa w treści przytoczonego przepisu dotyczą nie tylko przebiegu samego procesu, ale również stanu majątkowego i sytuacji życiowej stron. W judykaturze podnosi się, że sytuacja życiowa i materialna strony przegrywającej może uzasadniać odstępstwo od zasady odpowiedzialności za wynik procesu, jeżeli jest tak dalece trudna, że uniemożliwia jej pokrycie kosztów należnych przeciwnikowi. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku powinny być jednak ocenione z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 3 lutego 2011 roku, I CZ 171/10, Lex nr 738386; z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CZ 51/10, Lex nr 737252; z dnia 19 września 2013 roku, I CZ 183/12, Lex nr 1388472; z dnia 5 lipca 2013 roku, IV CZ 58/13, Lex nr 1396462; z dnia 17 kwietnia 2013 roku, V CZ 124/12, Lex nr 1341727).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, że J. B. nie jest osobą celowo unikającą spłaty zaciągniętych zobowiązań, zaś jej problemy finansowe stanowią efekt niezwykle niskich dochodów, a także niekoniecznie słusznych decyzji życiowych, w tym przystąpienia do długu obciążającego R. B.. Uzyskiwane przez pozwaną dochody są na tyle skromne, że nie pozwalają na jakiegokolwiek odstępstwa od oszczędnego trybu życia. Nie sposób przy tym nie dostrzec różnicy pomiędzy sytuacją materialną J. B., a stanem majątkowym powódki – spółki prawa handlowego, której jednym z podstawowych przedmiotów działalności pozostaje skupywanie wierzytelności i działalność windykacyjna. W świetle wskazanych okoliczności obciążenie J. B. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu pozostawałoby w sprzeczności z elementarnym poczuciem sprawiedliwości.